

е съвсем сам. Разбирам, че не бива да го питам нищо, и мълча. Навън се е настанила дългата есенна нощ.

Далеч по шосето скърца керван волски коли. Откъм сайванта се чува шум, високи ругатни и дълго, жаловито квичене на Медун. Лукан си изкарва яда от кучето.

Преди да се отдели в стаята си, Асен се спира на прага:

— Моля ти се, остани утре тука! Аз ще сляза рано в града. Ако не се върна вечерта, кажи на Лукан да се занимава той с гроздобера. Той знае какво има да се върши. Пари, колкото имам, ще му оставя . . . И нека слезе после за други нареждания. А с тебе, в случай че не дойда тук, ще се видим в града. Лека нощ. . .

Заспивам късно. Когато се пробуждам, в пролуките на неговата врата още свети. Чува се драскане на кибрит, шумолене на книги. В прозореца към двора звездите побледняват, каточе се топят. Отвън се промъква резлива хладина, лозите шумолят, будни вече, но още неразсънени. Съмва се.